

Επίλογος και Συμπεράσματα

Εξετάζοντας το σύνολο των κανόνων και των μεθόδων που πλαισιώνουν τη λογιστική αντιμετώπιση των ενσώματων πάγιων περιουσιακών στοιχείων, προσπαθήσαμε να κατανοήσουμε τα βασικότερα, τουλάχιστον, στοιχεία τους, ώστε να είμαστε σε θέση να έχουμε ολοκληρωμένη και τεκμηριωμένη άποψη σχετικά με οποιουσδήποτε λογιστικούς χειρισμούς και διαδικασίες σχετικά με τα στοιχεία αυτά. Μετά από όσα αναφέρθηκαν στην παρούσα εργασία, διαπιστώνουμε ότι υπάρχει ένα αρκετά αναπτυγμένο, επιστημονικά βασισμένο «κύκλωμα» προτύπων, αρχών και νομοθετικών διατάξεων που διέπουν το καθεστώς των ενσώματων πάγιων περιουσιακών στοιχείων. Το ύψος, άλλωστε, των κεφαλαίων της επιχείρησης που δεσμεύονται στα συγκεκριμένα στοιχεία και το μεγάλο ποσοστό επί του συνόλου του ενεργητικού που, σε πολλές περιπτώσεις, αντιπροσωπεύουν επιτάσσουν την ύπαρξη τέτοιων δομών και πλαισίων.

Οι υγιείς αρχές της αποτίμησης των περιουσιακών στοιχείων παρέχουν μια βάση για τις προσεγγίσεις των τρεχουσών τιμών τους. Η σημαντικότερη αντίρρηση στην υιοθέτηση των, θεωρητικά υπερασπίσιμων, αρχών της αποτίμησης των πάγιων στοιχείων και των σχετικών μετρήσεων του κόστους είναι η άποψη ότι οι δυσκολίες της πρακτικής εφαρμογής είναι αξεπέραστες. Αυτό το επιχείρημα αποδυναμώνεται αρκετά από το γεγονός ότι οι αναπροσαρμογές των περιουσιακών στοιχείων πραγματοποιούνται στην πράξη. Επομένως, η πεποίθηση ότι οι τιμές των ενσώματων πάγιων (των εγκαταστάσεων και του εξοπλισμού), όπως παρουσιάζονται στον ισολογισμό, συνιστούν επαρκή πληροφόρηση, καθώς δείχνουν την αγοραστική αξία ή οποιαδήποτε άλλη αξία, πρέπει να αποθαρρυνθεί και να αποδυναμωθεί. Οι τιμές αυτές πρέπει να αντιπροσωπεύσουν το θεμιτό και νομότυπο μη αποκαταστημένο κόστος, τις μακροπρόθεσμες προπληρωμένες δαπάνες και να επιδεικνύουν κατά αυτόν τον τρόπο τη χρηματοοικονομική κατάσταση της συγκεκριμένης οικονομικής μονάδας.

Πιστεύουμε ότι μια ενδεχόμενη γενίκευση της διαδικασίας των αναπροσαρμογών των αξιών και σε άλλες κατηγορίες περιουσιακών στοιχείων, όπως αυτή των μηχανημάτων¹, θα μπορούσε, υπό προϋποθέσεις και κατόπιν συζήτησης και θεσμοθέτησης, να προχωρήσει ένα βήμα παραπέρα την προσπάθεια για αποτύπωση των πραγματικών αξιών των εν λόγω στοιχείων. Η περιοδικότητα, επίσης, και ο χρονικός περιορισμός των μεσοδιαστημάτων μεταξύ των αναπροσαρμογών, ίσως και πέραν της τετραετίας που ισχύει για τα ακίνητα στην Ελλάδα, σε συνδυασμό με λιγότερο γραφειοκρατικές και χρονοβόρες διαδικασίες, θα συνέτεινε στην προσπάθεια αυτή.

Η ανάγκη για τη θέσπιση ρητού κι αρραγούς νομοθετικού πλαισίου για τις αναπροσαρμογές των αξιών των πάγιων περιουσιακών στοιχείων πηγάζει από την ύπαρξη σχετικής σύγχυσης πάνω στο συγκεκριμένο θέμα, αλλά και προσπαθειών ορισμένων να καρπωθούν πλασματικά, ευκαιριακά κέρδη από την παρεχόμενη αυτή δυνατότητα. Επιπλέον, το γεγονός της αναπροσαρμογής πρέπει να καταδειχθεί στην κατάρτιση των μελλοντικών οικονομικών καταστάσεων, έως ότου όλα τα περιουσιακά στοιχεία των οποίων οι αξίες

¹ Θυμίζουμε ότι, στην Ελλάδα, έχουν πραγματοποιηθεί αναπροσαρμογές επί των αξιών των παραγωγικών μηχανημάτων, τόσο κατά το έτος 1956, όσο και κατά το έτος 1987 με το Ν. 1731/1987, σύμφωνα με τον οποίο ίσχυσε η προαιρετική διενέργεια αναπροσαρμογών των μηχανημάτων των βιομηχανικών, βιοτεχνικών, μεταλλευτικών και λατομικών επιχειρήσεων τα οποία εμφανίζονταν στον ισολογισμό τους στις 31/12/1986.

επανεκτιμώνται έχουν υποτιμηθεί πλήρως, έχουν εγκαταλειφθεί, έχουν πωληθεί, ή έχουν με άλλες διαδικασίες δεν βρίσκονται πλέον στην κυριότητα της επιχείρησης.

Τέλος, προτείνεται ότι, εάν το γεγονός της αναπροσαρμογής της αξίας των περιουσιακών στοιχείων ήταν αναγνωρισμένο στη γενική λογιστική πρακτική, η πιθανότητα επιτυχίας των αντικειμενικών προτύπων θα βελτιωνόταν, πράγμα που συνεπάγεται επίτευξη, ή τουλάχιστον προσέγγιση σε μεγάλο βαθμό, ενός από τους θεμελιώδεις σκοπούς της χρηματοοικονομικής λογιστικής: της άρτιας, πλήρους και έγκυρης χρηματοοικονομικής πληροφόρησης μιας επιχείρησης ή ενός οργανισμού μέσω της προβολής μιας εικόνας της συγκεκριμένης οικονομικής μονάδας η οποία ανταποκρίνεται στην αντικειμενικότητα των αδιαμφισβήτητων οικονομικών στοιχείων και συμβάντων, αλλά και στην πραγματική, τρέχουσα κι εύλογα προσδιορισμένη πτυχή των μεμονωμένων περιουσιακών στοιχείων τα οποία συνθέτουν το καλά οργανωμένο κι εύρυθμο σύνολο της επιχειρηματικής οντότητας.